

1 Olvasd el a mese első részét, a kérdésekre szóban válaszolj!

Mese az erdőről (1. rész)

Tudnod kell, hogy amikor a Jóisten a világot megteremtette, és már mindennel készen volt, összehívta négy legkedvesebb angyalát, hogy szétossza közöttük a világ kincseit. Az igazi kincseket.

Az egyiknek a jóságot adta. Hogy szálljon le vele az emberek közé, és mindenkinek a szívébe lopjon egy darabot. A másiknak a szeretetet adta, a harmadiknak a békességet. Láthatod: igazi nagy kincseket osztott szét az angyalai között a Jóisten. És az angyalok leszálltak a kincsekkel a földre.

Milyen kincseket adott a Jóisten az angyaloknak?

Minden emberhez odamentek, de az emberek lezárták a szíveiket óriási lakatokkal. Gyűlölet, irigység, rosszindulat és gonoszság vették körül a lakatokat, és Isten angyalai hiába mentek egyiktől a másikig; a szívek nem nyíltak meg, és ők nem tehették bele ajándékaikat.

A Jóisten látta ezt, és nagyon elszomorodott, mert tudta, hogy baj lesz az emberrel, háborúság lesz, nyomor és pusztulás. Házaikban gyűlölet lakozik majd, és jajgatástól lesz hangos a föld.

Mitől szomorodott el a Jóisten?

Ahogy ott szomorkodott, egyszer csak elébe állt a negyedik angyal és azt mondta:

– Nézd, jó Istenem! Odaadtad a jóságot, a szeretetet és a békességet, de nem érnek vele semmit az angyaltársaim, míg az emberek szíve zárva van.

Add nekem az erdőket, és én majd megnyitom velük az emberek szívét!

– Próbáld meg! – mondotta a Jóisten. – Neked adom az erdőket.

Az angyal megköszönte szépen, és már szállott is alá az erdők közé.

Mivel akarta megnyitni az emberek szívét a negyedik angyal?

Egy tisztásra leszállt és körülnézett. Mozdulatlanul és sötéten álltak kereken a fák. – Van itt valaki? – kérdezte az angyal, de nem felelt senki.

– Van itt valaki? – kérdezte most már hangosabban, és erre előlépett a legmohosabb és legvastagabb bükkfa mögül az Öreg Csönd.

- Csak én – szólalt meg mély és rekedt hangon, és borzolt zuzmószakállából kirázott néhány apró csigát. Hosszú, szürke ködköpeny volt rajta, és a hangja azért volt olyan mély és rekedt, mert náthás volt szegény.
- Más senki? – csodálkozott az angyal.
- De igen – felelte az öreg –, itt vannak még a manók, a tündérek, és itt van a vén boszorkány is valahol.

Kik voltak az erdőben?

- Miért nem jönnek elő?

Az öreg Csönd sóhajtott:

- Nincs semmi dolguk, és azért zsémbesek és rosszkedvűek valamennyien.

Az angyal megcsóválta fejét, aztán tapsolt:

- Manók! Gyertek elő!

De semmi nem mozdult. Újra kiáltott az angyal, újra hiába.

- Majd leányom, a Visszhang előhívja őket – szólta az öreg Csönd.

Csak intett, s a háta mögül már elé is szökött egy kék ruhás kis lányka, fölszaladt a sziklákra, és végigkiáltott az erdőn:

- Manók! Gyertek elő! Isten angyala szólít!

Erre aztán nagy álmosan kezdtek előkecmeregni innen is, onnan is a nagy szakállú kismanók.

- Hol voltatok? – kérdezte tőlük az angyal.

- Aludtunk – felelték ásítózva –, nincs semmi dolgunk, hát aludtunk.

- Úgy? Nincs semmi dolgotok? Na, várjatok csak, majd adok én nektek munkát!

Azzal újra tapsolt:

- Tündérek! Gyertek elő!

De azok bizony nem jöttek. Az angyal intett föl a sziklára, s a Visszhang kiáltozni kezdett, azon nyomban:

- Tündérek! Isten angyala szólít!

Hát erre aztán jönni is kezdtek, innen, onnan szállingóztak elő, de durcásan, rosszkedvűen, kisírt szemekkel.

- Hát nektek mi bajotok van? – nevetett az angyal, amikor meglátta őket.

Nincs lakásunk – szipogták panaszkodva –, az odvas fába, sziklák üregeibe már beköltöztek a manók. Nekünk nem maradt hely. Fáradtak vagyunk, és nincs hova lefeküdjünk, fázunk és nincs mivel betakaróznunk.

Miért voltak bánatosak a tündérek?

És sírtak, sírtak keservesen.

– No, ne sírjatok – mosolygott rájuk az angyal –, mindjárt gondoskodom rólatok is! De előbb látni akarok mindenkit! A boszorkány hol van?

Azzal intett a Visszhangnak, s az kiáltozni kezdett a boszorkánynak. Jött is nagy bosszúsan. Előtte járt a Köd, mögötte kígyók kúsztak a nyirkos mohában. Morogva és sántikálva jött, mint a boszorkányok mindig, ha zavarják őket. Rosszkedvű volt. Ráncos ábrázatán, hosszú, görbe orrán harag és bosszúság sötétlett. Egyetlen nagy, hegyes foga mérgesen vicsorgott elő szájából:

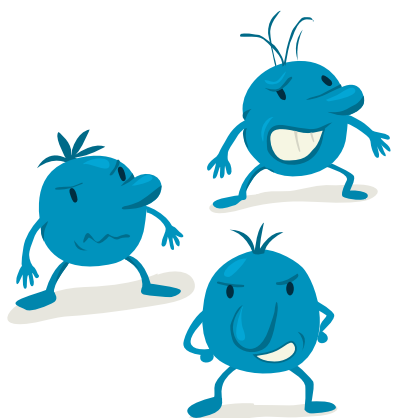
– Mit zavartok? Mi bajotok van? Most csinálom a mérges gyökereket! Most gyúrom a mérges bogyókat! Most keverem a mérget a kígyók fogának! Mit akartok tőlem?

Milyen volt a Boszorkány?

Nézte az angyal a hajlott hátú, csúnya, vénséges vén boszorkányt, és kacagott.

– Sok dolgod van, látom – mondta kacagva –, hát ide figyelj! Itt az erdőn én parancsolok, megértted? Mérges bogyódat, mérges gyökereidet gyártathatod. De megparancsolom, hogy minden mérges gyökeret megmutass a tündéreknek! Értetted? Ti pedig, tündérek, vigyáztok arra, hogy senki az erdő népéből ezekhez ne nyúljon! Érted, boszorkány? Értitek, tündérek?

A boszorkány morgott valamit, és bosszúsan visszasántikált az erdőbe. Előtte kúsztak a Köd, mögötte csúsztak-másztak a kígyók. A tündérek pedig megígérték, hogy vigyázni fognak. (És ez még ma is így van. Azóta is egyre ülteti a vén, gonosz boszorkány a mérges gyökereit, és itt-ott felaggatja mérges bogyóit a fákra és bokrokra. De senki az erdő népéből nem nyúl ezekhez, mert a tündérek betartják a parancsot, és mindenkit figyelmeztetnek, aki egy ilyenhez közelít. Azért ha egyedül jársz az erdőn, és ismeretlen bogyókat találsz, kérdezd meg előbb a tündéreket, mielőtt szádba vennéd őket. Ők majd elmondják neked, hogy ehetők-e. Ha hallgatnak, akkor tudnod kell, hogy azok a bogyók a vén, sánta boszorkánytól származnak. Tudniillik,

a boszorkány is csinált egy varázslatot, mégpedig azt, hogy ha az ilyen bogyókhoz egy gyermek közeledik, a tündérek egyszerre elfelejtik az emberi beszédet. És ez egy nagyon komoly varázslat. A tündérek nem tudnak téged ilyenkor megszólítani, még csak kiabálni sem tudnak. Csak elkezdenek sírni a virágok kelyheiben vagy a fák mögött. Sírnak, mert szeretik a gyerekeket, és tudják, hogy ezektől a bogyóktól rettenetes hasfájást kapsz. Tehát figyelj jól, hogy meghalljad őket, és ne egyél ismeretlen bogyókat!)

Mire kell ügyelni, ha ismeretlen bogyót találsz?

Így történt ez tehát a boszorkánnyal. Visszasántikált az erdők legsötétebb sűrűjébe, és az angyal ott maradt a tisztáson a tündérekkel és a manókkal, az öreg Csönd bácsival és az ő vidám, szőke, kék szemű leánykájával, akinek Visszhang a neve. És hozzákezdett az erdő megszépítéséhez.

Ruhája ráncaiból előrázta a Szellőt, és elindította, hogy tanítsa meg beszélni a fákat. Aztán elővette zsebéből a virágokat, és telehintette velük a rétet. (Láthatod, elég nagy zsebe volt az angyalnak, jó sok virág belefért. Igazán sok. Éppen annyi, amennyit ma is megtalálsz az erdőszélen és a réteken, és azokon a kis napos tisztásokon, melyeket szerteszét megtalálsz az erdők között.)

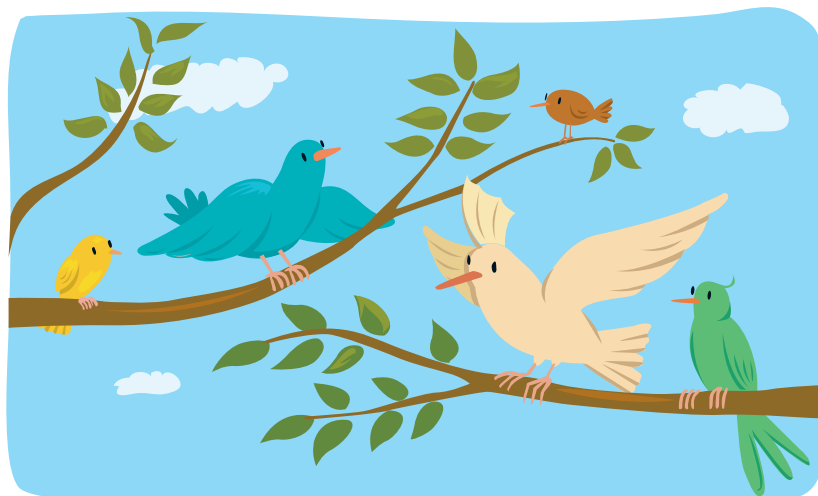
– Így – fordult az angyal a tündérekhez, mikor már minden virág a maga helyén állott –, mindegyikötök beköltözhet egy virágba.

Egyszeriben jókedvük lett a tündéreknek. Mindegyik talált szállást magának. Egyik a harangvirágba bújt, másik a margaréta kelyhére heveredett, harmadik beköltözött a tárnics kék tölcsérébe, a negyedik a piros lángvirágba, ötödik a kikericsbe és így végig. Valamennyi tündérnek jutott egy-egy virág.

– Most pedig – mondotta az angyal, mikor elkészültek ezzel – tanítsátok meg a madarakat énekelni! Ez a ti foglalkozásotok!

A tündérek pedig szétrebbentek, hogy megkeressék a madarakat. És elkezdett az erdő fütyölni, énekelni, búgni, csivitelni.

Mi a tündérek feladata?

1 Olvasd tovább a mesét, a kérdésekre szóban válaszolj!

Mese az erdőről (2. rész)

– Így – mondotta az angyal megelegedetten –, és most ti, rest manónépség, eredjetek, és tanítsátok meg az állatokat dolgozni! Mindegyiket a maga mestersége szerint. Ez legyen a ti dolgotok!

Tetszett ez a játék a manóknak, és egyszeribe szerte is futottak, hogy megkeressék az állatokat, és megtanítsanak nekik mindent, amit egy jól nevelt állatnak tudnia kell, kinek-kinek a maga mestersége szerint.

Milyen feladatot kapott a manónépség?

Az angyal pedig lassan fölsétált a sziklákhoz*, melynek tetején a Visszhang lóbálta a lábát, és onnan nézett le az erdőkre. És látta, hogy jól megy minden. A Szellő járta a fákat, és a fák beszélni tanulták az erdő nyelvét. A madarak szorgalmasan gyakorolták a maguk dalait, az állatok igyekeztek ellesni mindent a manóktól, amire mesterségükhöz szükségük lehetett. És minden manó és minden tündér végezte hűségesen a maga dolgát. Az öreg boszorkány is ott volt valahol a sűrűségben, valahol a sötét és nyirkos sziklakatlanok között, a Köddel együtt. Mérges gyökereit ültette, vagy főzte a mérget a kígyók fogához, ahogy azt már általában a boszorkányok szokták. Nem látszott onnan fentről, de egészen bizonyosan ott volt ő is. És ott állt a Csönd is, az öreg, valamivel távolabb, a szikla alatt. Szürke köpenyét ráterítette a fákra, és hosszú zuzmószakállából egyenként másztak elő az apró kis csigák.

Az angyal körülnézett. És ahogy ott állt, érezte, hogy valami még hiányzik. És akkor meglátott a szikla mögött egy kis árva, zöld ruhás tündért.

– Hát te kicsoda vagy? – kérdezte meglepődve.

A kis, zöld ruhás tündérke lehajtotta a fejét.

– Én senki sem vagyok – sóhajtotta búsan –, mert nekem még nincsen nevem.

Az öreg Csönd fölmordult ott hátul:

– Hagyd! – dünnyögte bosszúsan. – Az én kisebbik leányom ez. Olyan haszontalan, hogy semmire sem tudom használni. Ha rábírom a csigákat, szétszaladnak. Ha rábírom a mohát, elszárad. Még a Ködöt sem tudja megőrizni a réteken. Csak mesélni akar folytonosan, és én azt nagyon unom.

* Rajzát lásd a 125. oldalon!

Én szeretem, ha mindenki hallgat. Na, de ezek az én leányaim; nem is jó beszélni róluk!

– Úgy? – nézett az angyal kíváncsian a zöld ruhás kis tündérkére. – Aztán miről tudsz mesélni?

– Mindenről! – csillant fel a tündérke szeme. – Fákról és felhőkről, madarokról és állatokról... Arról, amikor lemegy a Nap, és arról, amikor fölkél a Hold, és ezüstport szítál a fák tetejére. – Várj csak – mosolygott az angyal –, várj csak egy kicsit!

Azzal lehajolt, és megérintette a sziklát. És abban a pillanatban csillogva gyöngyözött elő a kövek közül a víz azon a helyen.

– Neked adom a forrást* és a patakot – mondotta az angyal –, mesélhetsz és játszatsz vele örökön-örökkéig, és soha senki meg nem háboríthat. Jó lesz így?

Kinek adta az angyal a forrást és a patakot?

A kis, zöld ruhás tündér abban a szempillantásban beleszökött a forrás vizébe, tapsolt és kacagott, és szökdelt lefelé a kövek között, a fák között, csodálkozó réteken és álmodó tisztásokon át. Kacagott és mesélt, mesélt, mesélt. A köveknek a fákról, a fáknek a kövekről, a madaraknak a virágokról, a virágoknak a madarokról. Surrant, csilingelt, dalolt, fecsegett, szökdelt és tréfált, és közben csodálatosan szép és titokzatos meséket mesélt az erdőről. A fák mosolyogni kezdtek, a kövek kacagtak, a virágok vidáman bólogattak a tisztásokon, és szirmaikra kiültek a virágtündérek, hallgatni a mesét. (És azóta is egyre mesél. Ha egyszer az erdőn jársz, és rábukkansz valahol egy patakra, ülj le melléje csöndesen, és figyelj! Nagyon csöndes légy, és akkor hallani fogod a kis, zöld ruhás tündérke hangját a surranó vízben. Ha pedig jó füled van, és érted az erdők nyelvét, akkor meghallgathatod azokat a csodaszép meséket is, amiket ilyenkor elmond a fáknek.)

Így történt ez akkor. Az erdő kacagott, és kacagtak a fák, virágok, rétek. Kacagtak a manók és a tündérek, és fent a sziklákön a Visszhang. Csak a vén Csönd bácsi nem kacagott, hanem megrázta haragosan hosszú zuzmósza-kállát úgy, hogy a kis csigák alig tudtak megkapaszkodni benne; összehúzta

* Rajzát lásd a 125. oldalon!

köpenyét, és messzire elvonult onnan, az erdők legsötétebb mélyére, mohos fák és még mohosabb sziklák közé.

– Így – mondotta az angyal, mert tetszett neki, hogy az erdő megéledt –, így most már rendben van minden.

Az erdő pedig élni kezdett. Úgy éppen, ahogy ma is él. A Szellő, akit az angyal a ruhájából kirázott, járta a fákat, és a fák suttogva beszélgettek egymással. Úgy, mint ma is, éppen úgy. Vén fák odvában, sziklák üregeiben, bozótok sűrűjében matattak a manók, s tanígtatták az állatokat arra, amit tudni jó és hasznos. Úgy, mint ma is, éppen úgy. Tisztásokon, rejtett nyiladékok napfoltjain virágok nyíltak, s minden virágban egy-egy tündér lakott, és gondoskodott arról, hogy minden madár megtanulja a maga dallamát, és senki az erdő népéből mérges bogyót és mérges gyökeret ne egyék. Tudod olyat, amit a vén, sánta boszorkány készít. Énekeltek a madarak, és mesélt a forrás, a Visszhang meg ült a sziklán halványkék ruhában, és lógatta a lábát. Úgy, mint ma is, éppen úgy.

És az angyal látta, hogy szép az erdő. És ekkor elindult, és megkereste három társát. A Jóság angyalát, a Szeretet angyalát és a Békesség angyalát.

– Gyertek! – mondotta nekik. – Az erdő majd kinyitja az emberek szívét, és lesz hely benne a ti kincseiteknek.

És elvitte őket a legszebb tisztásra, amit azóta is Angyalok Rétjének neveznek. Aztán várták az embereket.

Kik várták az embereket az angyalok rétvén?

És jött az első.

Jött, de hiába daloltak a madarak, hiába virágoztak a virágok, hiába susogtak a fák; az ember nem látott és nem hallott meg mindezekből semmit. Fejszét fogott. Levágott egy fát, és elment vele. A szíve nem nyílt meg egyetlen pillanatra sem. Rontó-ember volt, ebből a fajtából való. Rontó-ember.

Az angyalok elszomorodtak, amikor látták, hogy hiába szép az erdő, a Rontó-ember nem lát meg belőle semmit. Megsíratták szegényt, mikor elment. És ez volt az első harmat a földön. Az esti harmat.

Ki miatt szomorodtak el az angyalok?

Aztán jött a második ember. Jött, és ő sem látott meg semmit az erdőből. Vakon és süketen haladt a maga útján, fejét lehajtva hordta, és száraz ágakat gyűjtött. Száraz ágakat az élő, zöld, csodaszép erdőben. Az ő szíve sem nyílhatott meg. Jött, elment. Gyűjtő-ember volt, abból a fajtából való. Gyűjtő-ember.

Az angyalok megsiratták, még jobban, mint az elsőt. És ez volt az erdőn a második harmat. A hajnali harmat.

Milyen volt a második ember?

Búsan álltak az angyalok a tisztás közepén, és sírtak. Siratták az embereket, akik nem látják meg a szépet. Sírtak a fák is, sírt a Szellő. Sírtak a virágok és a tündérek a virágokban. A patak is sírt, és a Csönd is.

És ekkor jött a harmadik ember.

Jött, megállott a tisztás szélén, és meghallotta sírni az erdőt. Meglátta a virágokat, a fákat. Meghallotta a Csöndet és a patakot. És azt mondta halkán:

– Milyen szép!

És abban a pillanatban lehullott a szívéről egy nagy, rozsdás lakat.

Akkor kelt föl a Nap. Kacagó sugarai aranycsikókon nyargalták végig az erdőt. Szempillantás alatt fölszáradt a harmat. Szétfoszlottak a ködök. Ragyogott a kék ég, ragyogtak a fűszálak. Egy sárgarigó éppen felröppent a legmagasabb fenyő tetejére, és vidámat, nagyot füttyentett.

És erre egyszerre megszólalt minden madár. Kacagtak a virágok, és kacagott a patak. Tündérek táncoltak a fák alatt, bukfencet vetettek örömben a manók. A Szellő megcsiklandozta a fák leveleit, és fent a sziklán tavaszillatú madárdalokat énekelt a Visszhang.

– Milyen szép! – mondotta még egyszer az ember.

Az angyalok pedig odaléptek hozzá, és nyitott szívének adták kincseiket.

Az égen fönt, magasan, fehér felhőhajón a Jóisten ült maga. Báránfelhőket pöfékelt nagy, kék pipájából, és lemosolygott a földre. Így volt ez, kisfiam, így van azóta is.

Mit mondott a harmadik ember?

1 Olvasd tovább a mesét, a kérdésekre szóban válaszolj!

Mese az erdőről (3. rész)

Háromféle ember él a világon: Rontó-ember, Gyűjtő-ember és Látó-ember. Te Látó-ember leszel, ugye?

Ha majd az erdőre kimégy, figyelve járj, és lábujjhegyen. Ahogy a fák alá belépsz, és felrebben előtted az első rigó, akkor már tudnod kell, hogy az erdő észrevett.

Meghallhatod, ahogy a szellő a fák között oson, és a fák susogva beszélnek. És akkor már tudni fogod, hogy ezt a szellőt az angyal rázta elő köpenye ráncaiból. A manókat is hallhatod, ha jól figyelsz: surrannak, matatnak, topognak itt-ott a sűrűben. Sok dolguk van, hiszen tudod, ugye?

A virágokat is láthatod majd, és minden virág kelyhéből egy tündér les rád. Figyelik, hogy Rontó-ember vagy-e. Azoktól félnek.

De te Látó-ember leszel, és a tündérek azt hamar észreveszik. Kiülnek a virágok szirmaira, és kedvesen rád kacagnak. Akkor már a patakot is meghallod, mert neked mesél csodálatos meséket az erdőről.

Milyen ember hallja meg az erdő hangjait?

Csönd bácsi, az öreg, ő csak a fák közül vagy egy szikla mögül les rád. A vén, sánta boszorkányt szintén nem láthatod, mert elrejtőzik a legsötétebb sűrűség mélyére. Csak a mérges bogyókról tudhatod majd, hogy ott járt valahol. Kacagsz vagy énekelsz? A napsütötte sziklacsúcson egy kék ruhás leányka ül, lábait lóbálja, és hangodra vidáman visszakacag. Te már tudod, ki ő. Csönd bácsi nagyobbik leánya, és Visszhang a neve.

Menj bátran, minél mélyebbre az erdők közé! A fák alatt itt-ott még látod majd a harmatot, ahogy megcsillan a fűszálak hegyén. Jusson eszedbe, hogy az angyalok könnye ez. Angyaloké, akik sokat sírnak ma is, mert annyi sok embernek marad még zárva a szíve a szép előtt.

De miattad nem sírnak már. Mosolyognak, ha meglátnak jönni. Mosolyognak a fák is. A virágok legszebb ruháikat öltik magukra, és megdobálnak puha, láthatatlan illatlabdákkal. Minden olyan szép, puha, tiszta és illatos körülötted. Mint a mesében.

Csak mégy, és arra gondolsz, hogy szép. Semmi mást, csak azt, hogy szép. A virágok, ahogy nyílnak. A fák, ahogy susognak a szellővel. A forrás, ahogy mesél. És a madarak és minden.

Milyennek látja a Látó-ember az erdőt?

És ahogy mégy, céltalanul, egyik tisztásról a másikra, valahol megleled az Angyalok Rétjét.

Nem tudod, hogy ez az, mert az angyalokat nem láthatja a szemed. Csak annyit érzel, hogy csodálatos. És megállsz. És abban a pillanatban megnyílik a szíved, és az angyalok észrevétlenül melléd lépnek, és kincseikkel megtöltik a szíved. A legnagyobb kincsekkel, amik csak vannak az ember számára: a Jóság, a Szeretet és a Békesség.

Egy nagy, csillogó felhőn a Jóisten ül, báránnyelűket pöfékel nagy, kék pipájából, és jóságosan alámosolyog.

Milyen kincsekkel töltik meg az angyalok szíveinket?

Ha visszatérsz újra az emberek közé, a Rontó-emberek, a Gyűjtő-emberek közé, és ha gonoszak hozzád, te mégis jóval viszonzod gonoszságukat, szeretettel vagy mindenki iránt, és az élet legnehezebb pillanataiban is derű és békesség lakik a szívedben. Csak akkor sejtik meg, hogy az Angyalok Rétjén jártál, kisfiam.

